

Arrest

nr. 352 025 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar voor het Belgische grondgebied. Dit zijn de bestreden beslissingen.

- Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Oostende op 01.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]
voornaam: [I.M.]
geboortedatum: [...]
nationaliteit: Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ 10° *wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene bewijst niet sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

- Het inreisverbod is verder gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Oostende op 01.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [I.M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats :

nationaliteit : Soedan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.2. Bij arrest met nr. 344 678 van 10 april 2026 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing, met name het terugkeerbesluit met verwijderingsbeslissing.

1.3. Verzoeker wordt op 8 mei 2026 gerepatrieerd naar Griekenland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet vooreerst worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Alleszins is verzoeker ook niet langer opgesloten.

2.2. Overeenkomstig artikel 2.13 van de RvV-wet dient verzoeker verder een belang te hebben bij zijn beroep.

Naar analogie met de interpretatie van het begrip belang in de rechtspraak van de Raad van State, moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Op 28 mei 2026 deelt verweerder aan de Raad mee dat verzoeker op 8 mei 2026, in uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, werd gerepatrieerd naar Griekenland. Dit gegeven wordt op de zitting niet betwist.

De beslissing tot terugleiding naar de grens werd dus reeds volledig uitgevoerd en verzoeker heeft geen actueel belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen dit onderdeel van de bestreden akte. Via zijn advocaat erkent hij dit ook op de zitting.

Al werd ook de bevelscomponent van de eerste bestreden akte hiermee uitgevoerd, kan verder toch worden aanvaard dat verzoeker het belang bij het beroep gericht tegen deze component behoudt. Immers, als dit bevel is behept met een gebrek, leidt dit automatisch tot de nietigverklaring van de tweede bestreden akte, het inreisverbod. Dit inreisverbod gaat immers gepaard met dit bevel en is er onlosmakelijk mee verbonden.

De Raad dient bijgevolg het middel te onderzoeken dat is gericht tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden akte, ondanks dat dit reeds is uitgevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten, waardoor de uitwijzingsbeslissing eveneens gepaard gaat met een inreisverbod. Beide beslissingen worden aangevochten in huidig verzoekschrift.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 1 april 2026, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

[...]

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent samenvattend op twee elementen:

- Verzoeker heeft zijn (illegaal) verblijf nog niet trachten te regulariseren. Evenmin heeft hij zich aangemeld bij de gemeente.

- Er is een gevaar op onderduiken.

a. Nopens het niet-geregulariseerd verblijf van verzoeker

1.

Verzoeker wenst thans te verduidelijken dat hij zich op de dag van zijn arrestatie had verplaatst vanuit noord-Frankrijk naar Oostende, met de bedoeling een poging te wagen het kanaal over te steken.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker nooit de bedoeling had in België te verblijven, zelfs niet voor een korte periode.

Het was steeds de bedoeling de overtocht te maken naar het Verenigd Koninkrijk.

2.

In de bestreden beslissing wordt aldus verkeerdelijk voorgehouden dat verzoeker in België verblijft, of van plan was te verblijven.

Uit dit verblijf in België wordt door verwerende partij afgeleid dat verzoeker zich had dienen aan te melden bij de gemeente, of hij een bewijs dient te leveren dat hij op hotel verbleef.

Hierop baseert verwerende partij om verzoeker geen termijn toe te kennen het grondgebied te verlaten.

3.

Verzoeker dient te worden aanzien als transmigrant, op weg van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk.

Er is nooit enige intentie van verzoeker geweest zich in België te vestigen.

Bijgevolg rust er op verzoeker evenmin een plicht zich te gaan aanmelden bij de gemeente.

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zich aldus had dienen aan te melden bij de gemeente conform art. 5 van de Vreemdelingenwet kan aldus allerminst worden bijgetreden.

Evenmin kan uit het feit dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente een gevaar op onderduiken worden afgeleid. Verzoeker was nooit van plan zich te vestigen in België – of enig ander EU-land.

Minstens houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met het rondreizen van verzoeker door de Schengenzone.

b. Nopens het vermeend gevaar op onderduiken

1.

De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is eveneens gesteund op art. 74/14 §3, 1° Vreemdelingenwet: “er bestaat een risico op onderduiken”.

De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich louter tot het hanteren van een standaardformule om te suggereren dat bij een eventuele vrijlating verzoeker de motieven van zijn verzoek tot internationale bescherming niet zou kunnen toelichten.

Dergelijke redenering raakt uiteraard kant noch wal en is eenvoudigweg in strijd met het handelen van verzoeker.

Verzoeker is met gevaar op eigen leven zijn thuisland ontvlucht met de bedoeling een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het Verenigd Koninkrijk. Hij had op het ogenblik van zijn arrestatie geen enkele intentie te blijven in België, laat staan hier onder de duiken. Er is geen enkele reden om hieraan te twifelen, minstens blijkt dit onvoldoende uit de bestreden beslissing.

2.

Er wordt louter een standaardmotivering gehanteerd, die overigens niet in overeenstemming is met de feitelikheden van de verblijfshistoriek van verzoeker.

M.b.t. de concrete invulling van “het risico op ontduiking” kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...) "

3.

Verzoeker heeft nog geen enkele keer het voorwerp uitgemaakt van een eerder bevel het grondgebied te verlaten, laat staan dat hij zich actief verzet heeft tegen de uitvoering ervan.

Evenmin werd lastens verzoeker in een andere lidstaat een verwijderingsmaatregel afgeleverd.

Ook heeft verzoeker in het kader van zijn arrestatie zijn werkelijke identiteit opgegeven.

De enige contraindicatie is dat verzoeker geen officieel adres zou hebben. Dit echter laat niet automatisch toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

4.

De beslissing schendt bijgevolg art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 72 van de Vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan zij zijn genomen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo verwezen naar de toegepaste rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 10° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat dit bevel een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten en dat hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, moet worden overgedragen aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat er in zijn hoofde sprake is van een risico op onderduiken. Dit wordt concreet

toegelicht aan de hand van de hiervoor in de wet bepaalde objectieve criteria. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel ook dat rekening werd gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt echter vast dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van een gezins- of familieleven, kinderen en enig gezondheidsprobleem.

In het bestreden inreisverbod wordt eveneens verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Nog wordt gemotiveerd waarom wordt gekozen om een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motiveringen hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt de discretionaire bevoegdheid van het bestuur krachtens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wat betreft het verlenen van een termijn om het grondgebied te verlaten, die gepaard gaat met een formele motiveringsplicht. Hij gaat er aldus aan voorbij dat verweerder net concreet heeft toegelicht op grond van welke juridische en feitelijke overwegingen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, zonder concreet aan te duiden of aan te tonen dat deze voorziene motivering niet afdoende is opdat hij op nuttige wijze hiertegen zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Er is sprake van een concrete en specifieke motivering waarbij het risico op onderduiken is vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals bepaald door de wetgever én de eigenheden die verzoekers individuele situatie kenmerken. Er blijkt niet dat sprake is van een loutere standaardmotivering. Zelfs voor zover dit het geval is, betekent dit ook nog niet dat deze motivering niet afdoende is in de zin van de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont dit niet aan. Hij gaat integendeel over tot een inhoudelijke kritiek op de motieven die hieromtrent worden gegeven, aan de hand waarvan hij aantoont dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De Raad besluit dat de motiveringen van de bestreden beslissingen verzoeker toelaten om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die hieraan ten grondslag liggen te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou zijn geschonden.

3.2.2. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Verzoeker betwist nergens concreet dat er grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 10° van de Vreemdelingenwet. Deze motieven blijven dus overeenstemmend. De aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu het bestreden bevel helemaal niet is gegeven op grond van deze bepaling.

3.2.4. Verzoeker betwist de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, die is gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een vastgesteld risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”*.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder stelde in zijn beslissing vast dat er een risico op onderduiken bestaat, aan de hand van de hiervoor wettelijk bepaalde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de betrokkene na illegale binnenkomst of tijdens illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn en dat hij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden. Dit wordt verder concreet toegelicht. Zo wordt er allereerst op gewezen dat verzoeker niet bewijst sinds wanneer hij in België verblijft en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verder wordt geduid dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Verzoeker voert aan dat hij enkel naar België kwam om de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk waar hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen en hij geen intentie had of heeft om in België te verblijven. Aldus wordt, volgens hem, verkeerdelijk voorgehouden dat hij in België verblijft of van plan is hier te verblijven en wordt, nog volgens hem, onterecht vereist dat hij zich aanmeldde bij de gemeente of een bewijs leverde dat hij op hotel verblijft, of op basis hiervan een risico op onderduiken afgeleid. Hij meent dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn situatie van transmigrant. Hij benadrukt dat hij niet het voorwerp uitmaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij zich ook niet eerder actief heeft verzet tegen de uitvoering ervan, noch in België noch in een andere lidstaat, alsook dat hij zijn werkelijke identiteit heeft opgegeven. Volgens hem bestaat de enige contra-indicatie erin dat hij geen officieel adres heeft in België, maar mag dit niet automatisch leiden tot de vaststelling van een risico op onderduiken.

Verzoeker beperkt zich allereerst tot een blote bewering dat hij nog maar één dag op het Belgische grondgebied zou hebben verblijven en kan met zijn betoog de vaststellingen niet weerleggen dat hij zonder in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten het Belgische grondgebied heeft betreden, dat hij niet kan aantonen sinds wanneer hij hier verblijft en dat hij hier feitelijk wel degelijk blijkt te verblijven in illegaliteit zonder dat hij zijn verblijf in regel heeft trachten te stellen en zonder dat hij zich aanmeldde bij de gemeente binnen de door de wet voorziene termijn of het bewijs levert dat hij op hotel verblijft. Het gegeven dat hij niet de intentie zou hebben om langdurig in België te verblijven en hij zo snel mogelijk wenst door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, waarvoor hij evenwel niet de nodige documenten heeft, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van deze motieven. Hij toont niet aan dat hij als voorgehouden transmigrant aan andere binnenkomst- of verblijfsvoorwaarden is onderworpen, of dat hij hiervan zou zijn vrijgesteld. Aldus kan hij ook niet worden gevolgd dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden als element dat het risico op onderduiken kon tegenspreken.

Door te benadrukken dat hij niet het voorwerp uitmaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij zich niet eerder actief heeft verzet tegen de uitvoering ervan, noch in België noch in een andere lidstaat, toont hij op zich evenmin aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze een risico op onderduiken heeft vastgesteld. Het is verweerder immers ook in deze situatie toegestaan een risico op onderduiken vast te stellen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij zijn werkelijk identiteit heeft opgegeven, gaat hij er verder onterecht aan voorbij dat, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en door hem niet wordt betwist, hij niet in het bezit bleek te zijn van een geldig paspoort en/of een geldig visum/geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. In geen geval toont hij hiermee alsnog aan dat verweerder op basis van de door hem gedane vaststellingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze een risico op onderduiken heeft vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder, door vast te stellen dat hij zijn verblijf in België niet trachtte in regel te stellen en hij niet meewerkte met de Belgische overheden, en omwille daarvan geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, het bepaalde in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, hierbij bepaalde zaken over het hoofd zag of de grenzen van de redelijkheid te buiten is gegaan.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. Waar verzoeker in fine van zijn middel nog een schending aanvoert van artikel 72 van de Vreemdelingenwet kan de Raad slechts vaststellen dat dit (onderdeel van het) middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

3.2.6. De Raad leest in verzoekers middel verder geen enkele concrete kritiek die specifiek is gericht tegen het bestreden inreisverbod. Aldus wordt evenmin een onwettigheid of onregelmatigheid aangetoond bij het nemen van deze beslissing.

3.2.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.8. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS